

การใช้ภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการยุคนิวนอร์มอล
Usage of English in Academic Journal in New Normal Era
 พระมหาสุรชัย ชยาภิวุฒโน ^[1] นพดล อินปิง ^[2] สิริกานดา คำแก้ว ^[3]

บทคัดย่อ

บทความนี้ได้อธิบายการใช้ภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการภาษาไทยในยุคนิวนอร์มอล โดยยึดเกณฑ์ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทยเป็นหลักการอธิบาย การใช้ภาษาอังกฤษมี 2 ประเด็น คือ การเขียนข้อมูลพื้นฐาน 2) การเขียนเนื้อหาและอ้างอิง *ประเด็นแรก การเขียนข้อมูลพื้นฐาน* เช่น ชื่อบทความ ชื่อและสังกัดผู้พิมพ์ บทคัดย่อและคำสำคัญ *ประเด็นที่สอง การเขียนเนื้อหาและการอ้างอิง* ข้อแรกการเขียนเนื้อหาต้องคำนึงการใช้คำเฉพาะ เช่น คำที่ใช้ในวิถีชีวิต คำชื่อบุคคล คำเฉพาะด้านวิชาการและคำยืมจากต่างประเทศ ทั้งต้องคำนึงเรื่องการเขียนอักษรตัวใหญ่กำกับ ข้อที่สองการเขียนอ้างอิงต้องคำนึงเรื่องการอ้างอิงในเนื้อหาและท้ายเรื่อง การอ้างอิงทั้งสองต้องสัมพันธ์กัน เพราะการอ้างอิงในเนื้อหาต้องนำไปเขียนในการอ้างอิงท้ายเรื่อง การอ้างอิงในเนื้อหา มี 2 แบบ คือ 1) การคัดลอกข้อความ เช่น ข้อความที่ยาวไม่เกิน 40 คำ หรือไม่เกิน 3 บรรทัด และข้อความที่ยาวเกิน 40 คำ หรือเกิน 3 บรรทัด 2) การถอดความ ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษมี 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน เช่น ขาดความชำนาญด้านภาษา การจัดรูปแบบ แบบฟอร์มไม่สมบูรณ์ ส่วนปัจจัยภายนอก เช่น การแปลบทคัดย่อ การอ้างอิงในเนื้อหา สำหรับแนวทางการพัฒนา คือ การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ การประยุกต์ใช้ภาษากับเทคโนโลยีสารสนเทศ การอ้างอิงข้อมูลปฐมภูมิภาษาอังกฤษ ความหลากหลายของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษา สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ความรู้ใหม่ที่ปรากฏอยู่ในถ้อยคำที่ว่า เตรียมไปข้างหน้า ปรับให้ทันสมัยตลอดเวลา ฐานข้อมูลแน่นหนาและองค์ความรู้หลากหลาย และการสรุปปัญหา 3 ด้าน เป็นปัจจัยภายในของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนปัญหาอุปสรรค 2 ด้าน เป็นปัจจัยภายนอกของผู้พิมพ์

คำสำคัญ: การใช้ภาษาอังกฤษ; วารสารวิชาการ; นิวนอร์มอล

Abstract

This article is to explain the usage of English in Thai academic journal in new normal era according to criteria of Thai Citation Index Center (TCI). The Usage of English is divided into two points: 1) basic information writing and 2) text or content and citation writings. The former is included the title, name and affiliation of author (s), abstract, and keywords. The latter is concerned with text and citation writings. Firstly, the text writing focuses on particular words such as common words, specified words to personal, academic words, and foreign loanwords, including capitalize the first letter of each word. Secondly, the citation writing focuses on in-text and end-text which have relation to each other because in-text citation has to be cited reference at the end of article. For in-text citation, it is divided into two formats: 1) quoting: it is for example the less than forty words long or less than three

¹ หัวหน้ากองบรรณาธิการวารสารบัณฑิตแสงโคมคำ บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตพะเยา E-mail: sura_chai_1981@hotmail.com

² เจ้าหน้าที่สำนักงานพระสอนศีลธรรม มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตพะเยา

³ เจ้าหน้าที่วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตพะเยา

lines and more than forty words long or more than three lines; 2) paraphrasing: the problem of usage of English is divided into two factors: (1) internal such as lack of considerable expertise of language, copyedited formats, and uncompleted application forms; (2) external such as translation of abstract and in-text citation. The approaches to development of the journal are as follows: the further development in international conference, applying for using language with information technology (IT), citing primary resources in English, and various editorial board members and peer reviewers towards languages. All are the new body of knowledge which appears in the messages of forwards preparing, staying up to date with all the development, tight integration with database, and a variety of participants. Furthermore, the three aspects of problems are included in internal factors of editorial board members and peer reviewers, and two aspects are external factors of author (s).

Keywords: Usage of English; Academic Article; New Normal

บทนำ

การดำเนินชีวิตวิถีใหม่หรือที่เรียกว่า นีวนอร์มอล กลายเป็นปรากฏการณ์ที่สังคมปัจจุบันให้ความสำคัญ เนื่องจากสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด-19 (COVID-19) ส่งผลให้ทั่วโลกมีมาตรการป้องกันอย่างเข้มงวด หนึ่งในนั้น คือ การอาศัยอยู่ในบ้านเพื่อความปลอดภัยของตนเองและการหยุดแพร่เชื้อไปยังผู้อื่น สถานการณ์นี้อาจใช้เวลานานเป็นปีจึงจะเข้าสู่ภาวะปกติ อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ประชาชนอยู่บ้านหรือแม้แต่การเข้าสู่ภาวะปกติแล้ว ต่างเชื่อว่า การดำเนินวิถีชีวิตจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะการสื่อสารผ่านโลกออนไลน์มากขึ้น เดิมทีอาจมีเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่สนใจการท่องเที่ยวอินเทอร์เน็ตและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศเท่านั้น แต่สถานการณ์ปัจจุบันได้บังคับให้ผู้คนทุกหน่วยงานหันมาสนใจและเรียนรู้ที่จะใช้งาน ทั้งระบบการศึกษา การทำธุรกรรมการเงิน การซื้อสินค้าที่ใช้บริการหรือสื่อสารผ่านโลกออนไลน์แทบทั้งสิ้น จุดเด่นของการใช้บริการด้านนี้ คือ ความสะดวก รวดเร็ว แม้จะมีจุดด้อยด้านความน่าเชื่อถือและทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนลดน้อยลง แต่มนุษย์ก็มีวิธีการสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านโลกออนไลน์ได้อยู่ดี เช่น การรวมกลุ่มสื่อสารผ่านโปรแกรมกูเกิล มีต (Google Meet) ซูม (Zoom) หรือ ไมโครซอฟท์ ทีม (Microsoft Teams) เพราะสามารถได้ยิน มองเห็นและนำเสนอเอกสารผ่านระบบได้ ซึ่งไม่รวมโปรแกรมหรือแอปพลิเคชันที่ผู้คนใช้อย่างดาษดื่นอยู่แล้ว เช่น ไลน์ (LINE) เฟซบุ๊ก (Facebook) เฟซไทม์ (FaceTime Apple) สถานการณ์โรคโควิด-19 จึงส่งผลกระทบต่อสังคมทั่วโลกในทุกด้าน ไม่เว้นแม้แต่แวดวงการศึกษา ในแง่ของวารสารวิชาการซึ่งเป็นส่วนงานหนึ่งที่สนับสนุนการศึกษา โดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัย ที่คณาจารย์ นิสิต นักศึกษาต้องตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิชาการผ่านทางวารสาร ได้รับผลกระทบที่สังเกตเห็นชัดเจน คือ การเข้าถึงวารสารวิชาการจะเป็นการสืบค้นทางโลกออนไลน์มากกว่าค้นคว้าในห้องสมุด ดังนั้นวารสารออนไลน์จึงตอบสนองความต้องการของคนปัจจุบัน โดยเฉพาะยุคนีวนอร์มอลหรือสถานการณ์หลังจากราคโควิด-19 การใช้บริการห้องสมุดจากรถเคลื่อนที่ที่เรียกว่า Mobile Library หรือ Bookmobile เริ่มหมดไปกลายเป็นห้องสมุดดิจิทัล (Digital Library) แทน ที่สามารถสืบค้นออนไลน์ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

สำหรับวารสารวิชาการได้ปรับตัวเป็นวารสารอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Journal หรือ E-journal) ซึ่งมีการใช้งานให้ทันกับยุคสมัย วารสารวิชาการทุกฉบับได้ดำเนินการขอเลขมาตรฐานสากลของวารสารหรือ ISSN (International Standard Serial Number) และวารสารวิชาการหลายฉบับได้ตีพิมพ์เป็นภาคภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นสากล วารสารภาคภาษาไทยเองควรปรับตัวให้สอดคล้องกับสถานการณ์นี้

โดยการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามรูปแบบของวารสาร การอ้างอิงควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เนื่องจาก การเข้าถึงข้อมูลต่างประเทศมีความสะดวก รวดเร็วและสามารถแปลผ่านโปรแกรมภาษาได้อย่างง่ายดาย

อย่างไรก็ตาม บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อจะอธิบายการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในวารสารวิชาการภาคภาษาไทยเท่านั้น โดยยึดเกณฑ์หลักและเกณฑ์รองของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai-Citation Index Centre; TCI) ในการอธิบายประเด็นต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อสะท้อนปัญหาอุปสรรคและแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการภาคภาษาไทยให้ได้มาตรฐานและตอบโจทย์การเข้าถึงในวารสารวิชาการในยุค นิว นอร์มอล ของคนสมัยปัจจุบัน

ความหมายและประเภทของวารสาร

ก่อนอื่นควรทำความเข้าใจความหมายของคำว่า วารสาร ซึ่งหมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีกำหนดตีพิมพ์ อย่างชัดเจนตามที่วารสารได้ระบุไว้ รวมถึงการระบุวัตถุประสงค์การจัดพิมพ์และขอบเขตของเนื้อหา เมื่อตีพิมพ์แล้วจะวางจำหน่ายภายในร้านจำหน่ายหนังสือทั่วไป หรือหากผู้อ่านสมัครเป็นสมาชิกไว้ สำนักพิมพ์หรือหน่วยงานที่เป็นเจ้าของจะจัดส่งไปให้ผู้อ่านตามที่อยู่ ซึ่งต้องชำระค่าวารสารไว้ล่วงหน้า

วารสารตรงกับภาษาอังกฤษว่า Journal หมายถึง วารสารที่ตีพิมพ์รูปเล่ม (Print) หรือออนไลน์ (Online) โดยสถาบันการศึกษา หน่วยงานวิชาชีพ สมาคมหรือองค์กรอิสระ นอกจากนี้ วารสารยังตรงกับคำว่า Periodical หมายถึง สิ่งตีพิมพ์ที่มีกำหนดตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เช่น รายสัปดาห์ รายปักษ์ รายเดือน ราย 3 เดือน ราย 4 เดือน ราย 6 เดือน โดยแต่ละฉบับจะมีเลขกำกับไว้ เช่น ระบุปีที่พิมพ์ (Volume) ฉบับที่ (Number หรือ Issue) ตามด้วยเดือนและปี พ.ศ. เช่น ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2563) ส่วนคำว่า Magazine จะหมายถึง วารสารประเภทสารคดี การท่องเที่ยว ซึ่งภาษาไทยใช้คำว่า นิตยวาร คือ วารสารที่ตีพิมพ์เป็นประจำ (เสริมศรี เจริญผล, 2530: 160) สมาคมห้องสมุดอเมริกันได้นิยามไว้ว่า เป็นสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเรียกเฉพาะ ตีพิมพ์เผยแพร่อย่างต่อเนื่องตามลำดับ โดยแบ่งเป็นฉบับเพื่อออกตามกำหนดที่ระบุไว้ แต่ละฉบับจะมีบทความมากมายจากผู้เขียนที่หลากหลาย (Thompson, 1943: 99) ขณะที่คัตเตอร์ (Cutter, 1962: 21) และจาร์วอร์ธ สินธุโสภณ (2521: 90) ให้คำนิยามสอดคล้องกันว่า วารสารเป็นสิ่งพิมพ์ที่ออกตามช่วงเวลา ที่แน่นอน โดยทั่วไปจะเขียนโดยผู้นิพนธ์หลายคนและมีเลขกำกับฉบับระบุให้ทราบ วัน เดือน ปีที่ออกในแต่ละฉบับ จากความหมายที่ระบุข้างต้น จึงสรุปได้ว่า วารสาร คือ สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีกำหนดการตีพิมพ์เป็นรอบ ๆ โดยมีเลขกำกับเพื่อให้รู้ว่า ตีพิมพ์ปีที่เท่าไร ฉบับไหนของปี ซึ่งระบุช่วงเวลาของฉบับนั้นไว้อย่างละเอียด การจัดรูปเล่มหรือเค้าโครงของวารสารจะมีลักษณะเหมือนกันทั้งเล่ม เพื่อความเป็นเอกภาพของวารสารนั้น ๆ แต่การออกหน้าปกอาจต่างกันบ้างเพื่อให้เห็นความแตกต่างในแต่ละฉบับ รวมถึงรายละเอียดข้างในอาจไม่เหมือนกันทั้งหมด ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของบทความที่ปรากฏในวารสารเป็นสำคัญ วารสารจำแนกเป็นหลายประเภท และมีผู้เขียนหลากหลาย ผู้จัดทำหรือเจ้าของลิขสิทธิ์อาจเป็นหน่วยงานภาครัฐบาล เอกชนหรือสมาคมต่าง ๆ

วารสารสามารถจำแนกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์การแบ่ง โดยทั่วไปสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท (รัฐจวน อินทรกำแหง, 2515: 85-86) ดังนี้ 1) *วารสารทั่วไป* หมายถึง วารสารที่ให้ความรู้ ความบันเทิงทั่วไป เป็นการกล่าวถึงเรื่องราวทั่วไปหรือเฉพาะด้าน เช่น สตรีสาร สกุลไทย ลลนา 2) *วารสารข่าวเชิงวิเคราะห์* หมายถึง วารสารที่เสนอข่าว รวมถึงสารคดี ซึ่งผู้นิพนธ์ได้แสดงทัศนะในเชิงการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างลึกซึ้ง เช่น สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ มติชนสุดสัปดาห์ 3) *วารสารวิชาการ* หมายถึง วารสารที่ให้ความรู้ตามหลักวิชาการที่วารสารต้องการเน้น ซึ่งสามารถจำแนกได้ ดังนี้ 1) วารสารวิชาการรวมหลายวิชา เช่น วารสารสังคมศาสตร์ วารสารมนุษยศาสตร์ วารสารวิทยาศาสตร์ 2) วารสารวิชาการเฉพาะสาขาวิชา เช่น วารสารด้านปรัชญา วารสารพระพุทธศาสนา วารสารด้านพยาบาล

วารสารประเภทที่ 2 และ 3 อาจรวมเรียกว่า วารสารเฉพาะทางก็ได้ หากใช้ภาษาเป็นเกณฑ์จำแนก อาจแยกเป็นวารสารภาษาไทยและวารสารภาษาอังกฤษหรือวารสารนานาชาติ หรือจำแนกตามรูปแบบการตีพิมพ์ เช่น วารสารอิเล็กทรอนิกส์ (E-journal) กับวารสารแบบตีพิมพ์ (Printed Journal) อย่างไรก็ตาม เมื่อกล่าวถึงวารสารวิชาการ จะหมายถึง Journal มากกว่าคำว่า Magazine เนื่องจากคำว่า Magazine หมายถึงสิ่งพิมพ์ที่ไม่มีการตรวจรับรองคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีลักษณะเป็นนิตยสารวิชาชีพ (Professional Magazine) บางนิตยวารตีพิมพ์เป็น E-magazine หรือ E-zine ก็มี (สุกานดา วรพันธุ์พงศ์, 2551) และหากจะใช้คำว่า Magazine ที่สื่อถึงวารสารวิชาการจะเรียกว่า Intellectual Magazine มากกว่า ซึ่งหมายถึง Scholarly Journal นั่นเอง ในบทความนี้ขออธิบายเฉพาะวารสารวิชาการในเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

ลักษณะเฉพาะของวารสารวิชาการ

วารสารประเภทนี้เรียกว่า Academic Journal หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่ออกตามกำหนดระยะเวลาและทันสมัยมากกว่าหนังสือ เพราะมีกำหนดออกตีพิมพ์ที่ชัดเจนและปรับปรุงเนื้อหาอยู่เสมอ โดยปกติแล้ว เมื่อครบรอบปีก็จะปรับปรุงครั้งหนึ่ง วารสารวิชาการเป็นการนำเสนอผลงานการวิจัย การค้นคว้าหรือการแสดงความคิดเห็นในทางวิชาการใหม่ ๆ ตามลักษณะของรูปแบบการเขียนที่เรียกว่า บทความ ซึ่งตีพิมพ์ตามที่ระบุไว้ในนโยบายของวารสารนั้น ๆ เช่น กำหนดปีละ 2 ฉบับ เป็นราย 6 เดือน บางวารสารอาจกำหนดตีพิมพ์ปีละมากกว่า 2 ฉบับ เช่น ปีละ 3 ฉบับ 4 ฉบับ 12 ฉบับ และอาจรับทั้งบทความภาษาไทยและภาษาอังกฤษหรือภาษาใดภาษาหนึ่ง ดังนั้น วารสารวิชาการจึงเป็นได้ทั้งวารสารภาษาไทยและวารสารอังกฤษหรือนานาชาติ ปัจจุบันศูนย์ TCI ซึ่งเป็นผู้ดูแลระบบฐานข้อมูลของวารสารไทยได้กำหนดให้วารสารที่จะเข้าสู่ระบบการดูแลของศูนย์จะต้องใช้ระบบปฏิบัติการออนไลน์ ดังนั้น วารสารวิชาการจึงเป็นวารสารอิเล็กทรอนิกส์ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ แต่บางวารสารยังตีพิมพ์แบบรูปเล่ม (Printed Journal) ควบคู่ไปด้วยหรืออาจใช้ทั้งสองรูปแบบก็ได้ อย่างไรก็ตาม การขอเลขมาตรฐานสากลของวารสาร (ISSN) ต้องขอทั้งแบบ ISSN (Online) สำหรับ E-journal และ ISSN (Print) สำหรับ Printed Journal หรือทั้งสองแบบตามที่วารสารกำหนดไว้

สำหรับการเข้าถึงระบบฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย สามารถเข้าถึงได้จากเว็บไซต์ของศูนย์ TCI ที่เป็นผู้ดูแลหลักร่วมกับศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) นอกจากนี้ ยังได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) คณะพลังงานสิ่งแวดล้อมและวัสดุ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจธ.) และสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ช) ปัจจุบันมีวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูลของศูนย์ TCI มากกว่า 1,037 รายการ ประกอบด้วยบทความหลายสาขาวิชา ทุกวารสารจะมีเว็บไซต์เป็นของตัวเอง ผู้อ่านสามารถเข้าถึงได้ทั้งฉบับปัจจุบันและฉบับย้อนหลัง บางวารสารอาจอนุญาตให้อ่านได้เฉพาะบทความฉบับย้อนหลัง หากต้องการอ่านฉบับปัจจุบันต้องสมัครเป็นสมาชิกของวารสารก่อน เนื่องจากเป็นระบบวารสารออนไลน์จึงทำให้วิธีการสืบค้นมีความสะดวก รวดเร็วและหลากหลายช่องทาง เช่น สืบค้นจากชื่อผู้แต่ง ชื่อบทความ ชื่อวารสาร ชื่อองค์กร บทความย่อ (พรพรรณ จันทร์แดง, 2559: 151)

นอกจากวารสารวิชาการจะมีลักษณะเหมือนกับวารสารทั่วไปที่ต้องมีกองบรรณาธิการทำหน้าที่ประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว ลักษณะสำคัญที่ทำให้แตกต่างกับวารสารประเภทอื่น คือ กระบวนการผลิตที่ต้องประสานกับกลุ่มบุคคลทั้ง 3 ต่อไปนี้

1) กองบรรณาธิการ (Editorial Board Members) กลุ่มบุคคลจากสังกัดหน่วยงานภายนอกมากกว่า 50% ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่วางแผนการดำเนินงานให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานของคณะกรรมการ

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และศูนย์ TCI นอกจากนั้น ยังต้องควบคุมเนื้อหาบทความด้วยการคัดเลือก ตรวจสอบในเบื้องต้นเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายที่กำหนดไว้ จากนั้น ติดต่อประสานให้ผู้ทรงคุณวุฒิประจำกองบรรณาธิการได้พิจารณากลั่นกรองบทความของผู้นิพนธ์ที่ส่งมาตีพิมพ์ในวารสาร

2) ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณากลั่นกรอง (Peer Reviewers) กลุ่มบุคคลจากสังกัดหน่วยงานภายนอกมากกว่า 50% ที่ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาโดยตรงหรือเกี่ยวข้องกับขอบเขตเนื้อหาที่วารสารกำหนดไว้ ซึ่งกองบรรณาธิการเห็นสมควรเชิญมาทำหน้าที่พิจารณากลั่นกรองหรืออ่านให้คำแนะนำบทความเพื่อให้ผู้นิพนธ์ปรับแก้ก่อนตีพิมพ์ ทั้งนี้ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละฉบับขึ้นอยู่กับนโยบายของวารสารนั้น ๆ ที่จะเห็นสมควรว่าควรมีเท่าไร เช่น หากฉบับหนึ่งมี 10 บทความ ผู้ทรงคุณวุฒิอาจมี 20 ท่าน ตามกฎเกณฑ์ที่ต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อยบทความละ 2 ท่าน เป็นผู้พิจารณากลั่นกรองและเป็นแบบปกปิดชื่อบุคคลทั้งสองฝ่าย (Double-blind Review) ไม่ให้ผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิทราบกันและกัน

อย่างไรก็ตาม วารสารไม่ควรกำหนดสาขาวิชาที่กว้างเกินไป เพราะจะทำให้ขาดความชัดเจนด้านขอบเขตเนื้อหา แต่หากวารสารใดเปิดรับเนื้อหาเพื่อให้ตรงกับสาขาวิชาที่เปิดสอนในหน่วยงาน ซึ่งทำให้ขอบเขตวารสารดูกว้าง ก็ควรระบุเหตุผลผลการเปิดรับ เช่น การระบุในวัตถุประสงค์เพื่อบริการวิชาการแก่คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิตหรือนักศึกษาของหน่วยงานในสังกัดทุกสาขาวิชาได้เผยแพร่ผลงานวิชาการอย่างทั่วถึง ดังนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิประจำวารสารต้องหลากหลายตามสาขาวิชาที่เปิดรับและมีความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชา โดยดูจากคุณวุฒิที่สำเร็จการศึกษา รวมถึงประสบการณ์การทำงาน การเผยแพร่ตำราวิชาการและความสนใจส่วนตัวที่ได้รับการยอมรับจากสังคมทั่วไป

3) ผู้นิพนธ์บทความ (Authors) กลุ่มบุคคลผู้ส่งบทความตีพิมพ์ที่มีความหลากหลาย เพื่อนำเสนอองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยหรือการศึกษาค้นคว้า ทั้งนี้ ผู้นิพนธ์ต้องดำเนินตามกฎเกณฑ์ที่วารสารกำหนดไว้ใน 'คำแนะนำสำหรับผู้เขียน' อย่างเข้มงวด ไม่ว่าจะในด้านรูปแบบและเนื้อหา มิเช่นนั้น อาจถูกกองบรรณาธิการปฏิเสธการตีพิมพ์ได้ ผู้นิพนธ์ต้องแสดงความกระตือรือร้นในการเขียน เช่น การส่งบทความทางระบบวารสารออนไลน์ การปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ การปรับแก้บทความระยะเวลาที่กำหนดไว้

อนึ่ง กลุ่มบุคคลทั้งสาม ต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณหรือจรรยาบรรณการตีพิมพ์บทความอย่างเคร่งครัด ซึ่งวารสารแต่ละแห่งจะกำหนดไว้ในหน้าเว็บไซต์ให้ศึกษารายละเอียด ตามที่ศูนย์ TCI ได้ระบุในเกณฑ์การประเมินคุณภาพวารสาร

ประเภทของบทความในวารสารวิชาการ

วารสารวิชาการ อาจจำแนกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) บทความวิจัย (Research Article) บทความที่ค้นคว้าตามระเบียบวิธีวิจัย มีเป้าหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลหรือหลักการบางอย่างที่นำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการหรือนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ รูปแบบของบทความประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้ 1) บทคัดย่อ (Abstract) 2) บทนำ (Introduction) 3) วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives) 4) ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) 5) ผลการวิจัย (Results) 6) อภิปรายผล (Discussion) 7) สรุป (Conclusion) บางวารสารอาจเป็นข้อเสนอแนะ (Recommendation) 8) บรรณานุกรม (Bibliography) ในปัจจุบันวารสารหลายแห่งจะให้ผู้นิพนธ์ระบุหัวข้อองค์ความรู้จากการวิจัยอีก 1 ข้อ โดยวางไว้หลังหัวข้ออภิปรายผล เพื่อตอบเกณฑ์การประเมินคุณภาพของศูนย์ TCI

2) บทความวิชาการ (Academic Article) บทความที่เขียนขึ้นในลักษณะวิเคราะห์ วิจัยหรือเสนอแนวคิดใหม่จากพื้นฐานทางวิชาการ เพื่อเป็นความรู้ที่มีประโยชน์แก่คนทั่วไป รูปแบบของบทความ

ประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้ 1) บทคัดย่อ 2) บทนำ 3) เนื้อเรื่อง (Content) ซึ่งนำเสนอตามลำดับเนื้อหา การวิเคราะห์และองค์ความรู้ใหม่ 4) สรุป 5) บรรณานุกรม

3. บทความปริทัศน์ (Review Article) งานวิชาการที่ประเมินสถานะล่าสุดทางวิชาการ (State of the Art) เฉพาะทาง ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ทั้งทางกว้างและทางลึกอย่างทันสมัย โดยข้อวิพากษ์ของผู้เขียนจะเป็นแนวโน้มสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป รูปแบบของบทความประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้ 1) บทนำ 2) เนื้อหา 3) บทวิจารณ์ (Discussion) 4) สรุป 5) บรรณานุกรม

4. บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review) บทความที่วิพากษ์วิจารณ์เนื้อหาให้เห็นคุณค่าของหนังสือ โดยจะกล่าวถึงข้อมูลพื้นฐานอันประกอบด้วยชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ ครั้งที่พิมพ์และจำนวนหน้า จากนั้นจะเขียนเรียงลำดับหัวข้อ ดังนี้ 1) บทนำ 2) เนื้อหา 3) บทวิจารณ์ 4) สรุป 5) บรรณานุกรม (วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ, ม.ป.ป.ก; สัญญา เคนาภูมิ, 2560; มณีมัย ทองอยู่ และดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2561)

อย่างไรก็ตาม บางวารสารใช้คำว่า เอกสารอ้างอิง (References) แทนคำว่า บรรณานุกรม ความแตกต่างระหว่างสองคำนี้ คือ เอกสารที่ผู้นิพนธ์นำข้อความ ถ้อยพูดและข้อค้นพบของเจ้าของเอกสารนั้น ๆ มาสนับสนุนการเขียนของตน เรียกว่า เอกสารอ้างอิง ส่วนเอกสารที่ผู้นิพนธ์ใช้เป็นฐานความคิด (Background) ในการเขียนและแนะนำให้อ่านเพิ่มเติม เรียกว่า บรรณานุกรม (American Psychological Association, 2010) ส่วนวารสารจะใช้คำใดขึ้นอยู่กับรูปแบบที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ การอ้างอิงสามารถเลือกใช้ได้หลายรูปแบบ เช่น รูปแบบ APA Style เป็นการเขียนสำหรับสาขาวิชาจิตวิทยาและเหมาะสมสำหรับสาขาวิชาด้านศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ AMA Manual of Style เป็นรูปแบบที่นิยมสำหรับสาขาวิชาด้านแพทยศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพและชีววิทยา MLA Style เหมาะสำหรับสาขาวิชาด้านมนุษยศาสตร์ ภาษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ Turabian Style เหมาะสำหรับสาขาวิชาทั่วไป Vancouver Style เหมาะสำหรับสาขาวิชาด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ Chicago Manual of Style เหมาะสำหรับสาขาวิชาทั่วไป รวมถึงเอกสารที่ไม่ใช่วิชาการ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร (นันทพร ธนะกุลบริรักษ์, 2558) สำหรับรูปแบบที่นิยมอ้างอิง ก็คือ APA Style เอกลักษณะอย่างหนึ่งของรูปแบบนี้ คือ การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา (In-text Citation) ที่เป็นระบบนาม-ปี (Author-date Citation System)

ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อวารสารวิชาการ

การเขียนบทความในวารสารวิชาการต้องพิจารณาสิ่งสำคัญหลายประการ นอกจากการตรวจดูวัตถุประสงค์ในด้าน 3 ด้าน คือ 1) เขียนเพื่ออะไร 2) เขียนอย่างไร และ 3) เขียนแล้วจะส่งวารสารไหน (พระมหาสุรชัย ชยาภิวฑฒโน, 2563) สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเพิ่มเติมในยุคนิวนอร์มอล คือ เทคโนโลยีและภาษาอังกฤษ หากพิจารณาเกณฑ์การประเมินวารสารของศูนย์ TCI จะเน้นย้ำให้วารสารใช้ระบบปฏิบัติการออนไลน์ ซึ่งสะดวกต่อผู้อ่านยุคสมัยใหม่ที่นิยมสืบค้นข้อมูลออนไลน์ ดังนั้น ผู้นิพนธ์ต้องส่งบทความเข้าสู่ระบบออนไลน์ของวารสาร จากนั้น กองบรรณาธิการจะตรวจดูเบื้องต้น 2 ส่วน คือ 1) รูปแบบ (Form) ของบทความตามที่วารสารกำหนด 2) เนื้อหา (Content) ของบทความตามขอบเขตหรือวัตถุประสงค์ของวารสารที่ตั้งไว้ ทั้งสองส่วนเป็นเรื่องของการเขียนทั้งสิ้น ซึ่งรวมเนื้อหาด้านภาษาอังกฤษไว้ด้วย ในที่นี้ขออธิบาย 2 ประเด็นหลัก เฉพาะที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ คือ 1) การเขียนข้อมูลพื้นฐาน 2) การเขียนเนื้อหาและการอ้างอิง

ประเด็นแรก การเขียนข้อมูลพื้นฐาน ข้อมูลในที่นี้ หมายถึง ข้อมูลของวารสารและข้อมูลของผู้นิพนธ์ที่ปรากฏในบทความ หากนำเกณฑ์เชิงปริมาณในการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI รอบที่ 4 (2563-2567) ซึ่งมีเกณฑ์หลักทั้งหมด 4 ข้อ จะขอกกล่าวบางข้อที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเกณฑ์หลัก (Primary Criteria) ในข้อหรือลำดับที่ 2 ที่เกี่ยวกับเลขมาตรฐานสากลของวารสารหรือ

ISSN (International Standard Serial Number) จะสังเกตเห็นว่า ศูนย์ TCI เน้นย้ำชื่อวารสารในภาคภาษาอังกฤษมากกว่าชื่อภาษาไทย เนื่องจากความเป็นตัวเลขสากล จึงต้องเป็นภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม การประเมินผลของเกณฑ์หลักทั้ง 4 ข้อนี้ ศูนย์ TCI ไม่ได้ประเมินด้วยการคิดเป็นคะแนนตัวเลขเหมือนเกณฑ์รอง แต่จะประเมินว่า ผ่านหรือไม่ผ่าน เช่น ในเกณฑ์หลักข้อที่ 2 นี้ จะประเมินว่า มีการจดทะเบียนถูกต้องและไม่ถูกต้องเท่านั้น (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค)

ในเกณฑ์หลักข้อต่อมา คือ ศูนย์ TCI ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ภาษาให้ครบถ้วน ในกรณีวารสารที่มีเว็บไซต์ 2 ภาษา ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ดังนั้น วารสารต้องปรับเนื้อหาหรือรายละเอียดจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษให้ครบถ้วนและถูกต้อง เกณฑ์ข้อนี้ศูนย์จะประเมินเป็น 2 ประการ คือ 1) มีครบถ้วน 2) ไม่มีหรือมีแต่ไม่ครบถ้วน (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค)

ส่วนเกณฑ์หลักข้อที่ 4 เป็นข้อสุดท้ายที่สำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับรูปแบบของบทความที่ต้องระบุทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นั่นคือ เรื่องบทความมีรูปแบบการตีพิมพ์ที่ได้มาตรฐาน มีวิธีการพิจารณาที่ศูนย์ระบุไว้ คือ การพิจารณาข้อมูลพื้นฐานของบทความในแต่ละฉบับ มี 2 กรณี (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค) คือ 1) กรณีที่เนื้อหาบทความเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ต้องประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ 1.1 ชื่อบทความภาษาอังกฤษ 1.2 ชื่อและสังกัดผู้นิพนธ์ภาษาอังกฤษครบถ้วนทุกคน 1.3 บทคัดย่อภาษาอังกฤษ 1.4 คำสำคัญภาษาอังกฤษ 2) กรณีที่เนื้อหาบทความเป็นภาษาไทยหรือภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ภาษามลายู เป็นต้น ต้องประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ 2.1 ชื่อบทความภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือภาษาอื่น 2.2 ชื่อและสังกัดผู้นิพนธ์ภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือภาษาอื่นครบถ้วนทุกคน 2.3 บทคัดย่อภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือภาษาอื่น 2.4 คำสำคัญภาษาอังกฤษและภาษาไทยหรือภาษาอื่น ในเกณฑ์หลักข้อ 4 นี้ ศูนย์จะประเมินว่า 1) มีครบถ้วน 2) ไม่ครบถ้วน หากวารสารที่ต้องการอยู่ในฐาน TCI กลุ่มที่ 1 (TCI 1) นอกจากได้รับคะแนนจากเกณฑ์รองตั้งแต่ 16 ขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 20 แล้ว เกณฑ์หลักทั้งหมด 4 ข้อที่กล่าวมาต้องครบทุกข้อ (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค) ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างวารสารบัณฑิตแสงโคมคำ ประกอบการอธิบายเกณฑ์หลักข้อที่ 4 ซึ่งเป็นวารสารที่ได้รับการรับรองคุณภาพและอยู่ในฐานข้อมูลของศูนย์ TCI กลุ่มที่ 2 โดยระบุรายละเอียดภาษาอังกฤษ (วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ, ม.ป.ป.ช.) ดังนี้

Research Article; Received: 2020-05-07; Revised: 2020-05-21; Accepted: 2020-05-23.

**การจูงใจนักท่องเที่ยวเจนเนอเรชันแซดด้วยองค์ประกอบ
ทางการท่องเที่ยว เพื่อเข้าร่วมประเพณีฮีตสิบสองใน
จังหวัดขอนแก่น**
**Attracting Generation Z Tourists with Tourism Element
to Participate in Heet-Sib-Song Tradition in
Khon Kaen Province**

จินัสมา ศรีหิรัญ¹, กมนภา หวังเขื่อนกลาง², รวิภา ในเดา³, สมศักดิ์ ตลาดทรัพย์⁴
**Jenasama Srihirun¹, Kamonpa Wangkuanklang²,
Rawipha Naithao³, Somsak Taladsub⁴**
คณะบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยขอนแก่น^{1, 2, 3},
คณะสังคมศาสตร์บูรณาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย⁴
Faculty of Business Administration and Accountancy, Khon Kaen University^{1, 2, 3},
Faculty of Integrated Social Sciences, Khon Kaen University, Nongkhai Campus⁴
Corresponding Author, E-mail: jenass@kku.ac.th, jenasama.srihirun@gmail.com

ภาพที่ 1 การเขียนข้อมูลพื้นฐานของบทความ กรณีผู้นิพนธ์มากกว่า 1 คน

จากข้อมูลพื้นฐานนี้ เป็นเกณฑ์บังคับของศูนย์ TCI ที่ทุกวารสาร หากต้องการจะอยู่ในฐาน TCI กลุ่ม 1 ต้องระบุไว้ในบทความทุกเรื่อง (ยกเว้นบทความบางประเภทที่ไม่ต้องเขียนครบตามข้อมูลพื้นฐานนี้) อย่างไรก็ตาม วารสารฐาน TCI กลุ่มที่ 2 ก็ควรปฏิบัติตามนี้เพื่อเตรียมเข้าสู่การประเมินขึ้นกลุ่มที่ 1 ในโอกาสต่อไป การเขียนข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวนี้เป็นการเผยแพร่บทความสู่วงกว้าง แม้ทางศูนย์จะเน้นย้ำการตีพิมพ์ตรงตามเวลาที่กำหนด (เกณฑ์หลักข้อที่ 1) ว่าเป็นสิ่งสำคัญ (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค) แต่การใช้ภาษาอังกฤษที่ครบถ้วนและถูกต้องก็จำเป็นสำหรับวารสารที่ต้องการความเป็นสากลและตอบเกณฑ์หลัก รวมถึงเกณฑ์รองหลายข้อ

สำหรับเกณฑ์รอง (Secondary Criteria) ที่จะกล่าวถึงนี้มีทั้งหมด 8 ข้อ เป็นเกณฑ์สำคัญไม่น้อยกว่าเกณฑ์หลัก เพราะเกณฑ์รองจะถูกคิดเป็นคะแนนตัวเลข 20 คะแนนเต็ม แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านการบริหารจัดการวารสาร (Journal Management Criteria) 15 คะแนน (ข้อ 1-6, 8) และ 2) ด้านคุณภาพของบทความ (Content Quality Criteria) 5 คะแนน (ข้อ 7) หากไม่ผ่านเกณฑ์เหล่านี้ วารสารก็ไม่สามารถขึ้นสู่ฐาน TCI กลุ่มที่ 1 หรือ 2 ได้ เกณฑ์รอง (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค) มีดังนี้ 1) วารสารมี Citation ที่ตรวจสอบได้จากฐานข้อมูล TCI (2 คะแนน) 2) วารสารมีกองบรรณาธิการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิมาจากหลากหลายหน่วยงาน (2 คะแนน) 3) วารสารตีพิมพ์บทความที่มีผู้นิพนธ์มาจากหลากหลายหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก (2 คะแนน) 4) วารสารมีรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้องตามมาตรฐาน (2 คะแนน) 5) วารสารมีกระบวนการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิก่อนตีพิมพ์ (Peer Review) (3 คะแนน) 6) วารสารต้องมีระบบการจัดการวารสารแบบออนไลน์หรือระบบ Online Journal System (OJS) (2 คะแนน) 7) คุณภาพของบทความในวารสาร (5 คะแนน) 8) เกณฑ์คุณภาพอื่น ๆ (2 คะแนน)

เกณฑ์รองทั้งหมดนี้ สามารถกล่าวได้ว่า มีความเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบทุกเกณฑ์ เนื่องจากรายละเอียดทุกอย่างของวารสารต้องแปลเป็นภาษาอังกฤษ เพราะวารสารที่ดำเนินการในเว็บไซต์ของระบบ ThaiJO2.0 (Thai Journals Online Version 2.0) มีภาษาอังกฤษรองรับในการเปลี่ยนภาษาเพื่อติดต่อกับกองบรรณาธิการอยู่แล้ว ดังนั้น จึงเข้าหลักการข้อเสนอแนะของศูนย์ TCI ตามเกณฑ์หลักข้อที่ 3 ที่ให้ดำเนินการด้านข้อมูลเป็นภาษาที่ 2 หรือบางวารสารรับบทความเป็นภาษาอังกฤษด้วย จำเป็นต้องมีข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษในการติดต่อประสานงานขอตีพิมพ์

ในที่นี้ ขอยกบางประเด็นด้านข้อมูลพื้นฐานของวารสารที่เกี่ยวกับเกณฑ์รองมากกล่าว เช่น เกณฑ์รองข้อ 2 เรื่องวารสารมีกองบรรณาธิการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิมาจากหลากหลายหน่วยงาน และข้อที่ 3 เรื่องวารสารตีพิมพ์บทความที่มีผู้นิพนธ์มาจากหลากหลายหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก วารสารจำเป็นต้องมีกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิจากต่างประเทศเพื่อความหลากหลายในการดำเนินงานดังที่ศูนย์ TCI กำหนด ดังนั้น ข้อมูลของวารสารต้องแปลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ชื่อและสังกัดหน่วยงานของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและภายนอก รวมถึงคำแนะนำสำหรับผู้เขียนและจริยธรรมการตีพิมพ์ (Publication Ethics) ซึ่งเกี่ยวกับเกณฑ์รองข้อ 8 ด้วยเช่นกัน

ในเกณฑ์รองข้อ 4 เรื่องวารสารมีรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้องตามมาตรฐาน วารสารต้องระบุรูปแบบการอ้างอิงทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บางวารสารใช้แบบ APA (American Psychology Association) ประเด็นนี้จะกล่าวในหัวข้อต่อไป

เกณฑ์รองข้อ 5 เรื่องวารสารมีกระบวนการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิก่อนตีพิมพ์ วารสารแต่ละแห่งจะมีรูปแบบ (Form) ของการพิจารณากลั่นกรองหรือการอ่านประเมินคุณภาพของผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่

เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม วารสารที่มีกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิเป็นชาวต่างชาติจำเป็นต้องมีรูปแบบดังกล่าวภาคภาษาอังกฤษในการติดต่อประสานงาน

เกณฑ์รองข้อที่ 6 เรื่องวารสารต้องมีระบบการจัดการวารสารแบบออนไลน์หรือระบบ Online Journal System (OJS) การจัดการในระบบออนไลน์ที่เรียกว่า E-journal ทำให้วารสารมีความสะดวก เข้าถึงได้รวดเร็วและเหมาะสมกับยุคนิวนอร์มอลที่กำลังกล่าวถึงนี้ เนื่องจากประชาชนอาศัยอยู่ในบ้านเพื่อรักษา ระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น การค้นคว้าทางวิชาการจะอาศัยระบบออนไลน์ เป็นสื่อกลาง วารสารที่บริหารจัดการความพร้อมด้านนี้ย่อมดีกว่าวารสารอื่น ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้มากตามไปด้วย ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ก็คือ วารสารเป็นที่รู้จักผ่านโลกออนไลน์ ผู้นิพนธ์ติดต่อเข้ามา เพื่อขอตีพิมพ์มากขึ้นและดัชนีผลกระทบการอ้างอิงวารสารหรือค่า JIF (Journal Impact Factor) ก็สูงขึ้น ส่งผลให้เกณฑ์รองข้อที่ 1 เรื่องวารสารมี Citation ที่ตรวจสอบได้จากฐานข้อมูล TCI ได้คะแนนไปด้วย อย่างไรก็ตาม วารสารออนไลน์ที่เป็นภาคภาษาอังกฤษจะได้เปรียบข้อนี้ เพราะสามารถสื่อได้ทั่วโลก ส่วนวารสารภาคภาษาไทยสามารถเข้าถึงได้เพียงบทคัดย่อภาษาอังกฤษเท่านั้น

ประเด็นที่สอง การเขียนเนื้อหาและการอ้างอิง ประเด็นนี้ขออธิบายโดยภาพรวมเกี่ยวกับเนื้อหา ตามเกณฑ์รองข้อที่ 7 เรื่องคุณภาพของบทความในวารสาร จากการประมวลคำวิพากษ์หรือการพิจารณากลับกรองของผู้ทรงคุณวุฒิ จะพบประเด็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษประการหนึ่ง คือ การใช้คำผิดพลาดและสื่อความหมายไม่ตรงกับภาษาไทย (ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย, ม.ป.ป.ค)

ประเด็นที่น่าศึกษาด้านการใช้ภาษาอังกฤษที่ผิดพลาดในส่วนเนื้อหา มีดังนี้ 1) การใช้คำเฉพาะ การอธิบายความหมายบางคำต้องมีภาษาอังกฤษกำกับ เพราะจะสื่อคำนิยามให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายและบริบทได้ชัดเจนตามที่ผู้นิพนธ์ต้องการสื่อ ย่นเวลาและประหยัดคำในการอธิบาย การใช้คำเฉพาะอาจแบ่งได้ ดังนี้

(1) คำที่ใช้ในวิถีชีวิต บางคำนิยมพูดทับศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ แม้จะมีการบัญญัติคำไทยใช้แล้วก็ตาม การเขียนคำเหล่านี้ควรใช้คำบัญญัติที่เป็นทางการและกำกับภาษาอังกฤษไว้เพื่อให้เห็นรากศัพท์และคำที่บัญญัติใช้ใหม่ เช่น คำว่า การเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) การเรียนในชั้นเรียน (On-site) การเรียนทางไกล (On-air) การเรียนการสอนแบบผสมผสาน (Blended Learning)

(2) คำชื่อบุคคล สถานที่และเมือง เช่น อริสโตเติล (Aristotle) สตีฟ จอบส์ (Steve Jobs) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) คำเหล่านี้ควรมีภาษาอังกฤษกำกับ เพราะเป็นการระบุถึงบุคคลหรือสถานที่ที่หนึ่งเดียวในโลกและยืนยันว่า ผู้อ่านและผู้นิพนธ์กำลังสื่อเข้าใจในสิ่งเดียวกันหรือไม่

(3) คำเฉพาะด้านวิชาการ เช่น คำว่า รหัสนิยม (Mysticism) โรคคลัวเทคโนโลยี (Technophobia) การมีส่วนร่วมทางการเมือง (Political Participation) การใช้ภาษาอังกฤษกำกับคำเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนขึ้น

แม้กระทั่งการเขียนคำเฉพาะด้านการวิจัย เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ คือ Qualitative Research ซึ่งมี 4 ประเภท ได้แก่ 1) การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ตรงกับคำว่า Phenomenological Approach 2) กรณีศึกษา ตรงกับคำว่า Case Study 3) การวิจัยทฤษฎีรากฐาน ตรงกับคำว่า Grounded Theory การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสามประเภทนี้เป็นการวิเคราะห์ตามแก่นสาระข้อมูล จึงควรใช้คำว่า Thematic Analysis (การวิเคราะห์เชิงเรื่องเล่า) และ 4) การวิจัยเชิงเอกสาร ตรงกับคำว่า Documentary Research เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา ควรใช้คำว่า Content Analysis (โยธิน แสงดี, 2563)

(4) คำยืมจากต่างประเทศ ยังไม่มีคำบัญญัติหรือมีแล้วแต่ไม่นิยม ควรเขียนสะกดเป็นคำไทยแล้วกำกับด้วยภาษาอังกฤษ เช่น โซเชียลมีเดีย (Social Media) อินเทอร์เน็ต (Internet) แอป (App)

2) การเขียนอักษรตัวใหญ่กำกับ อักษรตัวแรกควรเขียนด้วยอักษรตัวใหญ่ และหากคำใดระบุเป็นภาษาอังกฤษไว้แล้วในตอนต้นของบทความ ไม่นิยมระบุไว้ให้ซ้ำคำในครั้งต่อไป บางครั้งการสะกดคำมีหลายแบบ จึงควรอ้างอิงการเขียนให้เป็นเอกภาพตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน

ส่วนการอ้างอิงแหล่งที่มาอาจประมวลได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) การอ้างอิงในเนื้อหา 2) การอ้างอิงท้ายเรื่อง การอ้างอิงทั้งสองลักษณะมีความสัมพันธ์กัน เพราะเอกสารที่อ้างอิงในเนื้อหาต้องนำไปเขียนในท้ายเรื่อง ส่วนที่ไม่ได้อ้างอิงในเนื้อหาไม่จำเป็นต้องนำไปเขียนไว้ การอ้างอิงทุกครั้งทำให้บทความน่าเชื่อถือ ถ้อยคำมีน้ำหนัก เป็นสากลและผู้อ่านสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้ ในการอ้างอิงเอกสารภาษาอังกฤษของผู้อื่นตามรูปแบบ APA สามารถอ้างอิงได้ทั้งวิธีคัดลอกข้อความ (Quoting) และการถอดความ (Paraphrasing) ในที่นี้ขอกล่าวถึงบทความภาษาไทยที่ต้องยกข้อความภาษาอังกฤษมาอ้างอิง สามารถประยุกต์ตามลักษณะการเขียนบทความภาคภาษาอังกฤษได้ ดังนี้

ประการแรก การคัดลอกทั้งข้อความ เป็นการนำใจความสำคัญมาวางไว้ ซึ่งมีลักษณะเหมือนต้นฉบับทุกประการ การคัดลอกตามรูปแบบ APA แยกอธิบายได้ (นันทพร ณะกุลบริรักษ์, 2558) ดังนี้

1) ข้อความที่ยาวไม่เกิน 40 คำ หรือไม่เกิน 3 บรรทัด ให้ใส่เครื่องหมายอัฒภาค (“ ”) กำกับไว้ โดยการเขียนอ้างอิงชื่อผู้นิพนธ์สามารถวางไว้ได้ทั้งต้นหรือกลางประโยคและท้ายประโยค แต่ต้องระบุเลขหน้าไว้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรณีแรก การวางไว้ต้นหรือกลางประโยค เช่น

สิงห์คำ รักป่า (Singkham Rakpa, 2017) กล่าวถึงอัครัญญสูตรไว้ว่า “Aggañña Sutta deals with two main features of the society: rice cultivation and cattle breeding and economic condition of the society” (pp. 208-209)

ส่วนกรณีวางไว้ท้ายประโยค เช่น

อัครัญญสูตรเป็นพระสูตรที่สำคัญพระสูตรหนึ่ง ดังคำกล่าวที่ว่า “Aggañña Sutta deals with two main features of the society: rice cultivation and cattle breeding and economic condition of the society” (Rakpa, 2017, pp. 208-209)

2) ข้อความที่ยาวเกิน 40 คำ หรือเกิน 3 บรรทัด ให้เขียนในลักษณะย่อหน้า และในบรรทัดที่ 4 เป็นต้นไป ให้ย่อหน้าอีกครั้ง ส่วนการอ้างอิงชื่อผู้นิพนธ์ให้กำกับไว้ตอนท้ายพร้อมเลขหน้า ดังตัวอย่าง

อิทธิพลการสร้างตำนานของชุมชนชาวไทลื้อได้รับการกล่าวขานไว้ว่า

Many customs were destroyed. Despite the destruction of the religion and rituals, Tai Lue monks, who became the source for people’s moral support, continued to preach to the people to practice good deeds and restrain themselves from doing evil.

As such, the origin of the world became one of the stories for monks to use to remind people and teach them about ethics and household principles and the way of life, which is passed on through the example of the creation myth to the people in the Tai Lue community by teaching and in the rituals. (Thungsang, 2018, p. 74)

การเขียนในลักษณะข้างต้น เป็นการประยุกต์จากการเขียนบทความภาษาอังกฤษ ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยในการเขียนต้องศึกษารูปแบบของแต่ละวารสาร เพื่อให้เป็นไปตามที่วารสารนั้น ๆ กำหนดไว้

ประการที่สอง การถอดความ เป็นการสรุปใจความสำคัญมาเขียนใหม่ด้วยสำนวนภาษาของผู้นิพนธ์ รายละเอียดการเขียนมีหลายรูปแบบ ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างข้อความภาษาอังกฤษ ซึ่งบางครั้งผู้นิพนธ์จำเป็นต้องเขียนสรุปใจความเป็นภาษาอังกฤษเช่นเดียวกันเพื่อนำมาอ้างอิงในบทความของตน ดังต่อไปนี้

ข้อความดั้งเดิมจากบทความ	ตัวอย่างข้อความที่ผู้นิพนธ์สรุปใจความ
Buddhists ethics tend to focus on personal lifestyle changes such as driving electric cars, installing solar panels on roofs, and eating less meat. While these are important, they are not sufficient responses to our increasingly urgent situation.... By individual consumerism in Buddhism, particularly, we deny these, even though Buddhist teachings urge us to face our suffering rather than try to evade it.	Buddhists ethics teach us to concentrate on lifestyle changes: driving electric cars, installing solar panels on roofs, and so on. All are not sufficient responses to our quick situation. So, the Buddha's teachings encouraged us to encounter the problem rather than escape from it. (Khaw-ngern, et al, 2020)

จากที่กล่าวมา วิธีการอ้างอิงเอกสารภาษาอังกฤษมีหลักการที่ค่อนข้างเข้าใจยาก แต่ละวารสารเองก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตน จึงทำให้การอ้างอิงมีกฎเกณฑ์ปลีกย่อยมากมาย อย่างไรก็ตาม หากสรุปความสำคัญของการอ้างอิงเอกสารภาษาอังกฤษ มีหลักการที่พอประมวลได้ ดังนี้ 1) *ข้อมูลปฐมภูมิ* หมายถึง เอกสารที่เป็นต้นฉบับหรือเจ้าของแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ข้อมูลเหล่านี้เมื่อผู้นิพนธ์กล่าวถึงในบทความ จำเป็นต้องอ้างอิงให้ชัดเจนและถูกต้อง หากเป็นฉบับที่แปลเป็นภาษาไทยแล้ว ควรกำกับคำหรือประโยคภาษาอังกฤษดั้งเดิมไว้ เช่น กรณีกล่าวถึงคำว่า วิธีการของโสกราตีส ต้องระบุคำว่า Socratic Method กำกับไว้ด้วย 2) *ข้อมูลที่เป็นการแปลของผู้นิพนธ์เอง* ข้อมูลบางอย่างจำเป็นต้องค้นจากภาษาต่างประเทศ เช่น สถานการณ์ข่าวการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จากทั่วโลก ซึ่งสามารถสืบค้นได้จากเว็บไซต์ของสำนักข่าวที่น่าเชื่อถือและต้องอาศัยการแปลหรืออธิบายความของผู้นิพนธ์ ดังนั้น เมื่อผู้นิพนธ์แปลข้อมูลใดต้องอ้างอิงเสมอ ซึ่งสามารถเขียนกำกับไว้ว่า ผู้เขียนหรือผู้นิพนธ์-แปล ในที่นี้ ขอยกตัวอย่างการแปลข้อความที่ว่า

“สัมผัสแห่งชา น้ำร้อนสักถ้วย จุ่มชาลงไป ยกชาขึ้นจิบ ต้มดื่อกับรสชา” (ผู้เขียน-แปล) (Nitschke, 2007, p. 155)

ข้อความนี้เป็นการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยผู้นิพนธ์เอง จึงสามารถเขียนกำกับไว้ได้ และต้องเขียนเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาเดิมไว้ (พระมหาสุรชัย ชยาภิวฑฒโน (พุทธชู), 2561: 25) บางบทความต้องมีเอกสารภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิง เช่น บทความด้านพระพุทธศาสนาที่ต้องอ้างพระไตรปิฎกภาษาบาลีเพื่อสนับสนุนงานเขียนให้มีน้ำหนัก หรือบทความวิเคราะห์สถานการณ์โลกปัจจุบันของประเทศต่าง ๆ หากผู้นิพนธ์มีความรู้ภาษาของประเทศใด ก็สามารถอ้างอิงในลักษณะดังกล่าวนี้ได้เช่นกัน

ปัญหาอุปสรรคของการใช้ภาษาอังกฤษ

หากนำเกณฑ์หลักและเกณฑ์รองของศูนย์ TCI ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษดังที่วิเคราะห์ข้างต้นมาสรุปประเด็น สามารถจำแนกปัญหาอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินงานของวารสารได้ 2 ด้าน ได้แก่ 1) ปัญหาภายในหรือการปฏิบัติงานของกองบรรณาธิการ ผู้ทรงคุณวุฒิประจำวารสารและเจ้าหน้าที่ และ 2) ปัญหาภายนอกหรือการปฏิบัติงานของผู้นิพนธ์ ปัญหาภายในอาจจำแนกได้ ดังนี้ 1) การขาดความชำนาญด้านภาษาของกองบรรณาธิการและเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบข้อมูลที่เป็นภาษาต่างประเทศและการประสานงานกับบรรณาธิการหรือผู้ทรงคุณวุฒิต่างชาติ 2) การจัดรูปแบบส่วนที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น การใช้ชื่อเรียกที่ไม่ตรงกันหรือซ้ำซ้อนกันในบทความ การสะกดคำภาษาอังกฤษผิด รวมถึงการใช้อักษรผิดแบบและผิดขนาด (Font and Size) 3) แบบฟอร์มต่าง ๆ ในภาคภาษาอังกฤษที่ยังไม่สมบูรณ์ เช่น แบบฟอร์มการพิจารณาเบื้องต้นของกองบรรณาธิการ แบบฟอร์มการพิจารณากลับกรองของผู้ทรงคุณวุฒิ แบบฟอร์มเสนอผลงานเพื่อตีพิมพ์ (ใบสมัคร) หากวารสารที่เปิดรับบทความภาษาอังกฤษด้วย จำเป็นต้องเตรียมแบบฟอร์มเหล่านี้ไว้เพื่อไม่ให้เกิดอุปสรรคต่อผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิต่างชาติ นอกจากนี้ ยังมีคำแนะนำสำหรับผู้เขียนจริยธรรมการตีพิมพ์ รวมถึงข้อมูลอื่นในภาคภาษาอังกฤษที่ยังไม่สมบูรณ์

ส่วนปัญหาภายนอก อาจพิจารณาจากประเด็นต่อไปนี้ 1) การแปลบทคัดย่อที่ยังไม่ตรงตามคำศัพท์ทางการวิจัย การคัดลอกแนวคิดจากต่างประเทศ การใช้คำเฉพาะภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและการเขียนภาษาอังกฤษกำกับไม่เป็นไปตามรูปแบบของวารสาร อุปสรรคเหล่านี้กองบรรณาธิการต้องติดต่อประสานงานทั้งทางระบบวารสารออนไลน์และโดยตรงต่อผู้นิพนธ์ ทั้งนี้ เพื่อปรับให้เป็นเอกภาพตามรูปแบบของวารสาร 2) การอ้างอิงในเนื้อหาที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเจ้าของทฤษฎีหรือข้อมูลปฐมภูมิของนักวิชาการเฉพาะด้าน ซึ่งไม่สามารถสืบค้นต้นฉบับได้ รวมถึงการเขียนบรรณานุกรมที่ยังระบุไม่ชัดเจน เพราะเป็นลักษณะของการอ้างต่อกันมา โดยผู้นิพนธ์ไม่ได้สืบค้นต้นฉบับจริง

แนวทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาวารสารวิชาการยุคนิวนอร์มอล

สำหรับทิศทางการพัฒนาวารสารในยุคนิวนอร์มอลและในอนาคตเพื่อให้สอดคล้องกับการประเมินตามเกณฑ์ของศูนย์ TCI อาจต้องพิจารณาในประเด็นที่สัมพันธ์กัน ดังต่อไปนี้ *ประการแรก การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ* เช่น การพัฒนาเป็นวารสารภาคภาษาอังกฤษ หรือหากประสงค์จะบริการวิชาการแก่สังคมภาคภาษาไทย ก็ควรเปิดรับบทความภาษาอังกฤษด้วย โดยสรรหาบุคลากรด้านภาษาไว้มองรับอย่างทั่วถึง แนวทางการพัฒนาอาจเริ่มต้นจากการจัดประชุมวิชาการระดับชาติ จากนั้นพัฒนาไปสู่ระดับนานาชาติ เนื่องจากบทความจากการประชุมวิชาการสามารถนำมาตีพิมพ์ในวารสารวิชาการได้ เพราะได้ผ่านกระบวนการพิจารณากลับกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Reviewer) เหมือนกระบวนการในวารสารแล้ว ซึ่งการประชุมวิชาการบางแห่งได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิระบุว่า บทความนี้เหมาะสมกับการตีพิมพ์ใน *รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการ (Proceedings)* หรือใน *วารสารวิชาการ (Academic Journal)* ซึ่งหากสถาบันที่จัดการประชุมมีวารสารในเครือข่ายรองรับอยู่แล้ว ก็สามารถระบุชื่อวารสารทั้งหมดไว้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิเลือกตามความเหมาะสมของบทความ นอกจากนี้ ผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิต้องปรับตัวเข้าสู่ระบบวารสารออนไลน์อย่างเต็มตัว ด้วยการพิจารณากลับกรองบทความในระบบวารสารออนไลน์ด้วยตนเอง เพราะจะทำให้กองบรรณาธิการบริหารจัดการบทความให้ตีพิมพ์ตรงตามกำหนดเวลาหรือวางแผนการตีพิมพ์ให้คล่องตัวยิ่งขึ้นตามเกณฑ์หลักข้อที่ 1 และ 3 รวมถึงเกณฑ์รองข้อที่ 6 ของศูนย์ TCI

ประการที่สอง การประยุกต์ใช้ภาษากับเทคโนโลยีสารสนเทศ การสร้างช่องทางเข้าถึงวารสารให้มากกว่า 1 ช่องทาง เป็นการนำเสนอวารสารในเชิงรุก เช่น การใช้ไลน์ออฟฟิเชียลแอดแคท (LINE Official

Account) หรือที่เรียกว่า LINE OA เพื่อติดต่อระหว่างผู้นิพนธ์กับกองบรรณาธิการ การใช้ใบสมัครบทความตีพิมพ์ในกูเกิลฟอร์ม (Google Form) การจัดทำแบบประเมินกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิจากผู้นิพนธ์ หลังจากได้รับการตีพิมพ์บทความแล้ว การใช้เฟซบุ๊กเพจ (Facebook Page) เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของวารสาร การเปิดกลุ่มสนทนาของวารสารโดยเฉพาะ เช่น กลุ่มไลน์หรือกลุ่มเฟซบุ๊กเพื่อสอบถามปัญหา โดยขั้นตอนหรือกระบวนการทั้งหมดควรปรับเป็นภาคภาษาไทยและอังกฤษเพื่อความเป็นสากลและพัฒนาการใช้ภาษาในบทความไปในตัว การดำเนินการดังกล่าวเป็นการบูรณาการกับศาสตร์หรือนวัตกรรมในยุคนิวนอร์มอล ที่เน้นความสะดวกและรวดเร็ว แต่เปี่ยมด้วยคุณภาพแบบบริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ (One Stop Service)

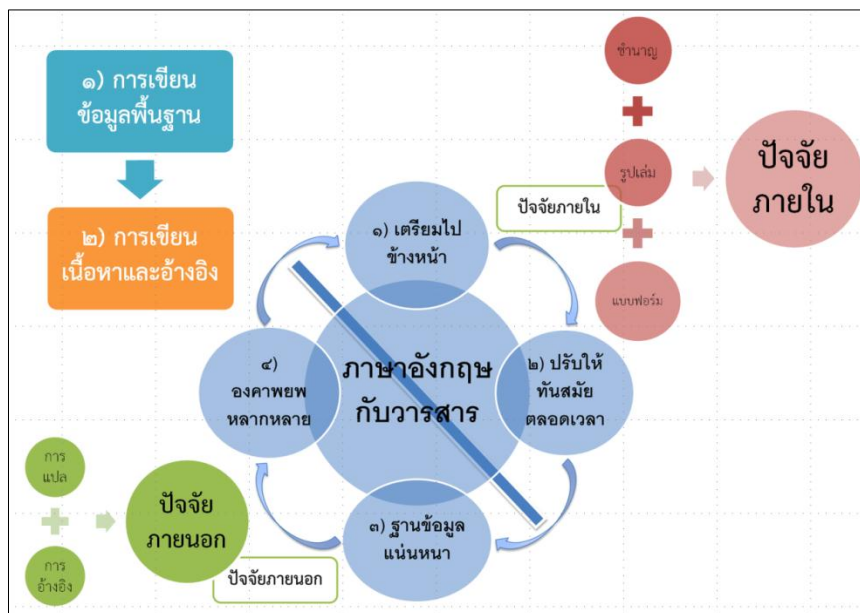
ประการที่สาม การอ้างอิงข้อมูลปฐมภูมิภาคภาษาอังกฤษ กองบรรณาธิการอาจคุณภาพของบทความด้วยการระบุรายชื่อเอกสารอ้างอิงให้ผู้นิพนธ์ได้ศึกษาและอ้างอิง ตามเงื่อนไขของแต่ละวารสารที่สามารถกระทำได้ เช่น หากเป็นหลักกรรมทางพระพุทธศาสนาควรอ้างอิงพระไตรปิฎกภาคภาษาอังกฤษหรือการอ้างอิงเจ้าของทฤษฎีที่เป็นต้นฉบับภาษาอังกฤษเท่านั้น อาจารย์จำนวนเล่มซึ่งขึ้นอยู่กับคำแนะนำของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิที่แนะนำเป็นรายกรณี ในประเด็นนี้ยังรวมถึงการใช้บรรณานุกรมหรือเอกสารอ้างอิงที่แปลเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เพื่อเตรียมการประเมินเข้าสู่ฐานข้อมูลของภูมิภาคอาเซียน (ASEAN Citation Index; ACI) นอกจากนี้ การออกแบบเอกสารข้อมูลอย่างอื่นควรมีภาษาอังกฤษกำกับหรืออาจเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เช่น แบบฟอร์มเสนอผลงานเพื่อตีพิมพ์สำหรับผู้นิพนธ์ แบบประเมินบทความสำหรับกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อสร้างเงื่อนไขให้ผู้นิพนธ์ได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

ประการที่สี่ ความหลากหลายของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิในด้านภาษาการสื่อสาร นอกจากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิจะมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในสายงานของตนและมีสัดส่วนภายนอกมากกว่าภายในแล้ว ความรู้รอบตัวเป็นคุณสมบัติหนึ่งที่ต้องพิจารณา ยกตัวอย่าง ความหลากหลายด้านภาษา หากกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิสามารถสื่อสารได้มากกว่า 2 ภาษา จะเป็นข้อได้เปรียบของวารสาร ปัจจุบันการสื่อสารได้ 2 ภาษา ถือเป็นเรื่องปกติ การสื่อสารด้วยภาษาที่ 3 จึงมีความจำเป็น เพราะอย่างน้อยทำให้วารสารมีผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญเพิ่มอีก 1 ด้าน ภาษาในที่นี้ไม่จำกัดเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ควรเป็นภาษาอื่นที่มีลักษณะเฉพาะทาง อาจจำแนกได้ ดังนี้ 1) ภาษาทางศาสนา เช่น ภาษาบาลีสันสกฤตในฐานะที่เป็นคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนาและรากศัพท์ของภาษาไทย รวมถึงภาษาที่จารึกหลักกรรมทั้งในและนอกประเทศ เช่น ภาษาธรรมล้านนา ภาษาธรรมอีสาน ภาษาขอมโบราณ ภาษาสิงหล ภาษาทิเบต ภาษาจีน 2) ภาษาที่ใช้ในประเทศอาเซียน รวมถึงภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฮินดี ภาษาฮิบรู เพราะการติดต่อสื่อสารที่เชื่อมโยงอย่างไร้พรมแดน เช่น การสัมมนาวิชาการระดับนานาชาติในลักษณะเว็บินาร์ (Webinar หรือ Web-based Seminar) 3) ภาษาท้องถิ่น เช่น ภาษาในแต่ละภูมิภาค ภาษาของชนเผ่า แม้การสื่อสารยุคนี้จะเจริญรุดหน้าไร้ขอบเขตจำกัด แต่การบูรณาการเข้ากับภูมิปัญญาดั้งเดิมตามสมัยหลังยุคนวนิยม (Postmodernism) ก็จำเป็นต้องอาศัยภาษาท้องถิ่นในการเข้าถึงภูมิปัญญาดั้งเดิม ในที่นี้ อาจไม่มีความชำนาญด้านภาษาเขียนที่ต้องเขียนตีพิมพ์ในวารสารโดยตรง แต่ความเข้าใจภาษาพูดหรือทักษะการสนทนาและการอ่านได้ในเบื้องต้น เป็นประโยชน์ในการเข้าถึงข้อมูลเพื่อนำมาเขียนในภาคภาษาไทยหรือภาษาแม่ได้ นอกจากนี้ ความหลากหลายของกองบรรณาธิการในด้านภาษาจะช่วยเรื่องตรวจสอบการคัดลอกความคิดคนอื่น (Plagiarism) จากต้นฉบับในภาษาต่าง ๆ ได้ รวมถึงการแปลและการตรวจสอบสำนวนภาษาในวารสารให้ถูกหลักไวยากรณ์ในแง่ของศาสตร์และมีความราบรื่น สละสลวยในแง่ของศิลป์

องค์ความรู้ใหม่

จากที่กล่าวมา การใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่องานวารสารอย่างมาก โดยเฉพาะในแง่การยกระดับความเป็นสากลเท่านั้น แต่ยังเป็นการพัฒนาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนให้ได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาและส่งเสริมการแสวงหาความรู้ในมิติที่กว้างขึ้น เพราะการเขียนบทความที่สืบค้นเฉพาะภาษาแม่ภาษาเดียว มุมมองที่ได้ อาจถูกจำกัดอยู่เพียงระบบแนวคิดเดียว ในแง่กองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิจำเป็นต้องรอบรู้ด้านภาษาเพื่อประเมินบทความได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น หากสรุปเป็นองค์ความรู้ใหม่จากบทความนี้ อาจมองได้ 2 ประเด็นคือ 1) ปัจจัยภายใน หมายถึง องค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษที่ระบุถึงปัญหาอุปสรรค 3 ด้านของกองบรรณาธิการและเจ้าหน้าที่ ได้แก่ ความชำนาญ การจัดรูปแบบและแบบฟอร์มที่ต้องพร้อมเพียง ถูกต้องและครบถ้วน 2) ปัจจัยภายนอก หมายถึง ปัญหาอุปสรรค 2 ด้านของผู้พิมพ์ ได้แก่ การแปลและการเขียนการอ้างอิงที่ต้องมีคุณภาพและตรงตามรูปแบบของวารสาร โดยสรุปแล้ว ปัจจัยทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษใน 2 ส่วน คือ 1) ข้อมูลพื้นฐาน 2) เนื้อหาและอ้างอิง

ส่วนแนวทางการใช้ภาษาอังกฤษในวารสารให้เหมาะสมกับยุคนิวนอร์มอล ครอบคลุมการพัฒนาวารสารโดยภาพรวมใน 4 ประเด็นที่สัมพันธ์ ดังนี้ 1) การเตรียมไปข้างหน้า หมายถึง การพัฒนาวารสารสู่ระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นการวางเป้าหมายให้วารสารมีความเป็นสากลยิ่งขึ้น 2) การปรับให้ทันสมัย หมายถึง การประยุกต์ใช้ภาษาร่วมกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ตอบโจทย์สังคมสมัยใหม่ที่นิยมค้นคว้าและอ่านหนังสือผ่านโลกโซเซียล 3) ฐานข้อมูลแน่นหนา หมายถึง การอ้างอิงหลักฐานที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิภาคภาษาอังกฤษเพื่อยืนยันแหล่งที่มาว่ามียุ่จริง 4) องค์ภาพพหลากหลาย หมายถึง ความหลากหลายของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิที่ถือว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญที่คอยควบคุมวารสารให้มีคุณภาพ ดังภาพที่ 2 ต่อไปนี้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่การใช้ภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการ เพื่อปรับให้สอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของศูนย์ TCI

สรุป

จากที่กล่าวมา จะเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับวารสารวิชาการ โดยเฉพาะสถานการณ์โรคโควิด-19 เนื่องจากผู้คนได้ทำงานอยู่ที่บ้าน อาศัยโลกออนไลน์เป็นแหล่งสื่อสารกับโลกภายนอกหรือหน่วยงานของตน การสืบค้นข้อมูลของวารสารวิชาการเองจึงต้องตอบสนองพฤติกรรมของคนใน

สถานการณ์ดังกล่าว เช่น การติดต่อกับผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิโดยใช้ไลน์โอเอ (LINE OA) หรือใช้เฟซบุ๊กเพจของวารสาร นอกจากนี้ วารสารต้องมีช่องทางให้ผู้นิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิเข้าถึงที่หลากหลาย สิ่งเหล่านี้เป็นความสำคัญของเทคโนโลยีซึ่งเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ เพราะเทคโนโลยีปัจจุบันช่วยให้เข้าถึงภาษาได้ง่ายขึ้น ในแง่ของการสืบค้น อ้างอิง แลกข้อความ รวมถึงการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่อ้างมา ดังนั้น หากสรุปประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการยุคนิวนอร์มอล จะเห็นประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการเขียนข้อมูลพื้นฐานที่ต้องเป็นไปตามรูปแบบของวารสารและด้านการเขียนเนื้อหา รวมถึงการอ้างอิงที่ถูกต้อง การเขียนข้อมูลพื้นฐาน เช่น ชื่อบทความ ชื่อและสังกัดผู้นิพนธ์ บทคัดย่อและคำสำคัญ ส่วนการเขียนเนื้อหาและการอ้างอิง เป็นการเขียนที่ต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่เป็นการเขียนคำเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็คำที่ใช้ในชีวิตชีวิต คำชื่อบุคคล สถานที่และเมือง คำเฉพาะด้านวิชาการและคำยืมจากต่างประเทศ รวมทั้งการเขียนอักษรตัวใหญ่กำกับ ส่วนการอ้างอิงต้องคำนึงในเรื่องการอ้างอิงในเนื้อหาและการอ้างอิงท้ายเรื่อง การอ้างอิงทั้งสองลักษณะมีความสัมพันธ์กันเพราะต้องนำไปเขียนไว้ในบรรณานุกรมท้ายบทความ โดยทั่วไปแล้ว การอ้างอิงในเนื้อหามีวิธีการอ้างอิงทั้งแบบการคัดลอกข้อความและแบบการถอดความ

ปัญหาอุปสรรคของการใช้ภาษาอังกฤษมี 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายใน เช่น 1) การขาดความชำนาญด้านภาษา 2) การจัดรูปแบบ 3) แบบฟอร์มที่ยังไม่สมบูรณ์ ส่วนปัญหาภายนอก เช่น 1) การแปลบทคัดย่อ 2) การอ้างอิงในเนื้อหา สำหรับแนวทางการพัฒนา เช่น การพัฒนาสู่ระดับนานาชาติ การประยุกต์ใช้ภาษากับเทคโนโลยีสารสนเทศ การอ้างอิงข้อมูลปฐมภูมิภาคภาษาอังกฤษ ความหลากหลายของกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิในด้านภาษาการสื่อสาร

บรรณานุกรม

- จารุวรรณ สินธุโสภณ. (2521). *วิทยานุกรมบรรณารักษศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย.
- นันทพร ธนะกุลบริภัณฑ์. (2558). *การอ้างอิงและการเขียนรายการเอกสารอ้างอิงตามแบบ APA ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรพรรณ จันท์แดง. (2559). การทบทวนวรรณกรรมสำหรับการวิจัย. *วารสารบัณฑิตศึกษา*. (1)2, 146-161.
- พระมหาสุรชัย ชยาภิวัตน์โน (พุดชู). (2561). พุทธศาสนิกายเซนกับการจัดสวนญี่ปุ่น. *วารสารญี่ปุ่นศึกษา*. 35(2), 14-26.
- พระมหาสุรชัย ชยาภิวัตน์โน. (2563). *การเขียนบทความเพื่อการตีพิมพ์ในวารสารทางพระพุทธศาสนา*. เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษ รายวิชาสัมมนาพระพุทธศาสนา หลักสูตรพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา (รุ่นที่ 32) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (ส่วนกลาง). วันที่ 25 กรกฎาคม.
- มณีนัย ทองอยู่ และดารารัตน์ เมตตาริกานนท์. (2561). *เอกสารประกอบการบรรยายเรื่อง การเขียนบทความทางวิชาการเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่*. พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- โยธิน แสงดี. (2563). *การประชุมสัมมนาในโครงการคลินิกวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา “เทคนิคและวิธีการเขียนวิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์อย่างมีประสิทธิภาพ”*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. วันที่ 5-6 สิงหาคม.
- รัฐจวน อินทรกำแหง. (2515). *การเลือกหนังสือพิมพ์และวารสารสิ่งพิมพ์รัฐบาลและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ. (ม.ป.ป.ก). *คำแนะนำสำหรับผู้เขียน*. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2563, จาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jsbs/Author>
- วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ. (ม.ป.ป.ช). *ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (2563): วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ (มกราคม - มิถุนายน 2563)*. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2563, จาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jsbs/issue/view/16577>
- ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย. (ม.ป.ป.ก). *การประเมินคุณภาพวารสารวิชาการที่อยู่พื้นฐานข้อมูล TCI รอบที่ 4 พ.ศ. 2563-2567*. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2563, จาก <https://tci-thailand.org/?p=1306>
- ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย. (ม.ป.ป.ช). *ประวัติความเป็นมา - TCI*. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2563, จาก https://tci-thailand.org/?page_id=21
- ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย. (ม.ป.ป.ค). *สรุปภาพรวมการประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล TCI รอบที่ 4: กระบวนการ ปัญหาที่พบและบทเรียนที่ได้รับ*. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2563, จาก https://tci-thailand.org/download/01_NS%20-%20สรุปภาพรวมการประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล%20TCI.pdf
- สัญญา เคนาภูมิ. (2560). แนวทางการเขียนบทความวิชาการ. *มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์*. 34(1), 1-31.
- สุกานดา วรพันธุ์พงศ์. (2551). *เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารงานสื่อสิ่งพิมพ์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสริมศรี เจริญผล. (2530). *งานเทคนิคเบื้องต้นของห้องสมุด*, พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- American Psychological Association (APA). (2010). *Publication Manual of the American Psychological Association*, 6th ed. Washington, DC: Author.
- Cutter, C.A. (1962). *Rule for a Dictation Catalogue*, 14th ed. Washington: Government Printing Office.
- International Standard Serial Number. (n.d.). *ISSN 2697-5998 (Online) Journal of SaengKhomKham Buddhist Studies*. Retrieved on 7 August 2020, จาก <https://portal.issn.org/resource/ISSN/2697-5998#>
- Khaw-ngern, K., Khaw-ngern, C., and Phra Nattakitt Udomphol. PM 2.5 and Impacts of Air Pollution on Ecosystem: Buddhist Perspective. *Journal of SaengKhomKham Buddhist Studies*. 5(1), 138-154.
- Rakpa, S. (2017). Aggañña Sutta: The Essential Account of Evolution of Human Society and Kingship. *Journal of SaengKhomKham Buddhist Studies*. 2(2), 203-218.
- Thompson, E.E. (1943). *A. L. A. Glossary of Library Terms*. Chicago: American Library Association.
- Thungsang, W. (2018). The Influence of Creation Myth on Tai Lue Community. *Journal of SaengKhomKham Buddhist Studies*. 3(1), 70-85.